20 Μαΐου 2022

Ἁγία Λυδία

/ Γενικά Θέματα

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν καλεῖται νὰ κατακτήσει τὴν πόλη τῶν Φιλίππων. Περιέρχεται στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες καὶ τὴν ἀγορά. Ἀναζητεῖ σημεῖα ἐπαφῆς. Βλέπει τοὺς ἀνθρώπους καὶ διαβάζει στὰ πρόσωπά τους τὰ προβλήματα καὶ τὰ ἐνδιαφέροντά τους. Διαπιστώνει τὸ βαθὺ σκότος ποὺ καλύπτει τὶς ψυχές τους. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ μάχη ἐδῶ θὰ εἶναι σκληρή.

Δὲν ἀπογοητεύεται καὶ δὲν φοβᾶται. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ πέσει μαχόμενος. Θὰ σαλπίσει τὸν Εὐαγγελικὸ παιάνα καὶ πιστεύει πὼς τὰ εἴδωλα θὰ σεισθοῦν ἐκ θεμελίων.

Θὰ πολεμήσει, μέχρις ἐσχάτων, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν σκλαβωμένων ἀδελφῶν ἀπὸ τὴν πλέον φρικτὴ δουλεία, τῆς εἰδωλολατρίας. Αὐτὰ σκέπτεται ὁ Ἀπ. Παῦλος καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθεῖ βρέθηκε στὴν ἄκρη τῆς πόλεως πλησίον τοῦ Ζυγάκτου ποταμοῦ, κοντὰ σὲ ἕναν κῆπο.

Αλήθεια, τί ὅμορφος κῆπος! Γεμάτος μαγεία. Δίπλα του κυλᾶνε τὰ κρυσταλλένια νερὰ τοῦ Ζυγάκτη. Τὰ ἄνθη σκορπίζουν γύρω τους τὸ μεθυστικό τους ἄρωμα. Ἕνας κῆπος ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὸν κῆπο τοῦ Χριστοῦ. Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κήπου μία ὁμάδα γυναικῶν ποὺ γεμάτες εὐλάβεια ἐπιτελοῦν τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα. Αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος τῆς προσευχῆς. Ὅπου ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται, ὁ τόπος ἁγιάζεται, γίνεται πάντα ἕνας κῆπος οὐράνιος, ποὺ ἡ γλυκειὰ αὔρα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ μεθάει τὶς ψυχὲς ποὺ ξέρουν νὰ προσεύχονται. Αὐτὸς ὁ κῆπος εἶναι τὸ πρῶτο σημεῖο ἐπαφῆς.

«Τῇ τὲ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν οὐ ἐνομίζετο προσευχὴ εἶναι καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναιξὶ" (Πράξ.16,13). Ἀπὸ τὸν κῆπο αὐτὸ ἀρχίζει ὁ μεγάλος κατακτητὴς τῆς Εὐρώπης τὴν μάχη. Ἐδῶ ἀκούγεται τὸ πρῶτο κήρυγμα. Ἐδῶ ἡ προσευχὴ τῶν προσευχομένων γυναικῶν καρποφορεῖ καὶ ὁ καλὸς Θεὸς ἱκανοποιεῖ τὰ αἰτηματά τους. Ἐν μέσῳ τῶν γυναικῶν καὶ ἡ προσήλυτος ἔμπορος ἀπὸ τὰ Θυάτειρα, ἡ Λυδία. Οἱ θεοφοβούμενες γυναῖκες ἀκοῦνε γιὰ πρώτη φορὰ τόσο γλυκιὰ διδασκαλία. Κάθε Λόγος τοῦ Παύλου καὶ μιὰ σταγόνα δροσιᾶς στὶς ψυχές τους. Ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλες ἐνθουσιάζεται εἶναι ἡ Λυδία. Μέσα της γίνεται ἕνας σεισμὸς καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χαλάσματα τῆς καρδιᾶς της ξεπροβάλλει ἕνας καινούργιος κόσμος.

Ἡ καρδιὰ τῆς Λυδίας εἶναι ἀνήσυχη. Τὸ δωδεκάθεο τοῦ Ὀλύμπου τῆς προκαλεῖ ἀηδία. Δὲν μπορεῖ νὰ λατρεύσει θεοὺς καὶ θεὲς ποὺ ὀργιάζουν μεταξύ τους. Τὰ κενά τῆς ψυχῆς της καὶ ὁ πόθος νὰ γνωρίσει τὸν ἀληθινὸ Θεό, τὴν ὁδηγοῦν στὸν κῆπο τῆς προσευχῆς. Ἡ γνωριμία καὶ ὁ δεσμὸς μὲ τὴν μικρὴ κοινότητα τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς ἀνοίγει τὸν δρόμο γιὰ τὸ ποθούμενο.

Μέσα στὸ νόμο τοῦ Ἰσραήλ, βρίσκει ψήγματα χρυσοῦ ἡ ἔμπορος τῆς πορφύρας. Ὁ νόμος ποὺ παίζει τὸν ρόλο τοῦ παιδαγωγοῦ στὸν Χριστό, τῆς ἀνάβει τὴ δίψα γιὰ τὴν ἀναζήτηση αὐτοῦ τοῦ Μεσσία. Σὲ αὐτὴ τὴ κατάσταση βρίσκεται ἡ Λυδία, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούει τὸν Ἀπ. Παῦλο ὁμιλοῦντα γιὰ τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὁ γίγας αὐτὸς τοῦ πνεύματος, μὲ τὴν ἱκανότητα ποὺ τὸν διακρίνει, περιγράφει μὲ παλλόμενη καρδιὰ Ἐκεῖνον, εἰς τὴν Βασιλεία τοῦ ὁποίου ἐργάζεται, καὶ ζωγραφίζει μὲ τὰ ὡραιότερα χρώματα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Περιγράφει μὲ ἁπλότητα καὶ σαφήνεια τὶς εὐαγγελικὲς ἀλήθειες καὶ δηλώνει στὶς θεοφοβούμενες γυναῖκες: Αὐτὸν εἰς τὸν ὁποῖον προσεύχεσθε, Αὐτὸν τὸν Μεσσία τὸν ὁποῖον ἀναμένετε, Αὐτὸν ἡμεῖς σᾶς κηρύττομε. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μεσσίας. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ἡ Λυδία μὲ καρφωμένα τὰ μάτια στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ μὲ ἔκδηλο καὶ ζωηρὸ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀκούει μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια τὰ λόγια του ἀγνώστου Ἰουδαίου. Ἡ ἔμπορος τῆς πορφύρας, βαθιὰ θρησκευτικὴ προσωπικότητα, γεμάτη ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ θαυμασμό, ἀποδέχεται χωρὶς καμία ἀντίρρηση τὴ νέα διδασκαλία. Πιστεύει ὁλόψυχα στὸ Χριστὸ καὶ δηλώνει κατηγορηματικὰ πὼς κι΄ αὐτὴ θέλει νὰ γίνει Χριστιανή.

Καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος ὁλοκληρώνει τὸ ἔργο του. Στὰ γάργαρα νερὰ τοῦ ποταμοῦ

Ζυγάκτη βαπτίζει τὴν Λυδία.

Ἡ πρώτη Χριστιανὴ τῆς Εὐρώπης φοράει τὸ ἔνδυμα τῆς νεοφωτίστου. Ἡ πρώτη Χριστιανὴ τῆς Μακεδονίας πολιτογραφεῖται στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Τώρα εἶναι τὸ πρῶτο μέλος τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ καρδία της λουσμένη στὸ φῶς καὶ στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, πλημμυρίζει ἀπὸ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτοὺς ποὺ τῆς ἄνοιξαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, τῆς ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθεια καὶ ὁδήγησαν τὰ βήματά της εἰς τὴν ὁδόν τῆς σωτηρίας. Πῶς λοιπὸν νὰ τοὺς εὐχαριστήσει; Εἶναι ἕτοιμη νὰ προσφέρει τὰ χρήματά της, τὴν πορφύρα ποὺ ἐμπορεύεται, τὸ σπίτι της καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει, γιὰ νὰ δείξει τὴν εὐγνωμοσύνη της. Ἀλλὰ οἱ ἀκτήμονές τῆς Ἰουδαίας δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὑλικὰ ἀγαθά. Τηροῦν τὴν παραγγελία τοῦ Κυρίου. Τίποτε δὲν θέλουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ὅλα γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημά τους. Ὅμως ἡ νεοφώτιστη ἐπιμένει. Ζητεῖ, τουλάχιστον, νὰ δεχθοῦν τὴν φιλοξενία : “Εἰ κεκρίκατε μὲ πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἰκόν μου μείνατε* καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς”. (Πράξ.16,15). Τόσο πολὺ ἐπέμεινε ἡ Λυδία, ὥστε ὁ Παῦλος μὲ τὴν συνοδεία του ἀναγκάζονται νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ αἴτημά της καὶ δέχονται τὴν φιλοξενία.

Ἡ Λυδία τὰ προσφέρει ὅλα στὸ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Τί ἀξίζουν ὅμως ὅλα αὐτὰ μπροστὰ στὴν ἄλλη προσφορά, στὴν προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ της; Ἡ Λυδία δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν ἑαυτό της. Ἀνήκει στὸν Χριστό. Εἶναι τὸ πρόβατο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ μαθήτρια τοῦ Ναζωραίου.

Ἡ καρδιὰ της εἶναι αἰχμάλωτός τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀπ’ ἐδῶ καὶ πέρα ἀφοσιώνεται εἰς τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς. Ὁδηγεῖ τοὺς δικούς της πρῶτα εἰς τὴν νέα πίστη καὶ ἐπιδίδεται συστηματικὰ εἰς τὸν εὐαγγελισμὸ καὶ ἄλλων ψυχῶν. Γίνεται Σαμαρείτις τῶν Φιλίππων καὶ ἀναδεικνύεται ζωντανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐργάζεται μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις της εἰς τὰ διακονήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ δίδει τὴν παρουσία της σὲ ὅλες τὶς εὐγενεῖς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις.

Ἔτσι ἐργαζόμενη καὶ ζῶσα σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, παραδίδει τὸ πνεῦμα της καὶ ἀπέρχεται τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, δοξάζουσα τὸ ὑπερύμνητο ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐνέγραψε τὸ ὄνομά της εἰς τὰ βιβλία τῶν ἁγίων της καὶ τιμᾶ τὴν μνήμην της τὴν 20ην Μαΐου.

Πηγή: agiazoni.gr